

LÁ THƯ MỤC VỤ

Ngay cái đêm đầu vừa mới bị bắt lại phải ngồi giữa hai con chó dữ tợn của Phó Ty Công An Thủ Đức là ‘Tu Long’, tôi bắt đầu thám thía về cái gọi là “Kiếp Con Người”. Trước mặt tôi là một hành lang dài thăm thẳm hoàn toàn tối om như một đường hầm không biết dẫn về đâu, hai bên là hai con chó luôn gầm gừ chỉ chực cắn xé. Nỗi sợ hãi xen lẫn với cảm giác hoang mang bất định khiến lòng tôi lúc đó trống rỗng, thú thật lúc ấy tôi không nhớ đến Chúa, lúc bấy giờ Ngài ở đâu, Ngài có trông thấy tình cảnh bi đát của tôi không ?

Năm đó tôi 28 tuổi, tuổi tràn đầy ước mơ, tuổi ấp ủ một vì sao lý tưởng sáng ngời, tuổi hăng say lao vào môi trường tông đồ không hề so đo tính toán, tuổi mà nhựa sống dư tràn bên trong chực tuôn ra ngoài để phục vụ, và trước mắt là một tương lai đang mời gọi một tu sĩ trẻ hăng say bước tới. Thế mà mọi thứ đã sụp đổ trong một nháy mắt ! Lần sụp đổ thứ nhất đã xảy ra vào cuối tháng Tư năm 1975 nhưng lần sụp đổ thứ hai này mới thực sự vật tôi té nhào. Từ lúc bị công tay tổng lên xe cho đến lúc ngồi giữa hai con chó đêm ấy, tất cả đều trùm lên một màu đen tối như bóng đêm đang bao trùm vạn vật bên ngoài và cái đường hầm tối tăm như ập lên đời tôi bắt đầu từ đêm ấy. Vâng, tôi sợ, tôi hoang mang, tôi lo lắng, tôi hụt chân chới với như rơi vào chỗ nước xoáy, tôi thấy cô đơn tột cùng, mà nỗi đơn côi lớn nhất là chính tôi đã lạc mất Ngài !

Sau một tuần được công tay và cùm chân chung với vị giáo sư đạo mạo Trần Anh Minh trong cái thùng sắt của quân đội Mỹ để lại, tôi cảm thấy bình tĩnh hơn một chút nhờ vị giáo sư rất đạo đức lúc nào cũng thúc giục tôi cùng đọc kinh với ông ta. Lời kinh quả thật có sức mạnh ban bình an cho tâm hồn, nhưng thú thật là tôi vẫn chưa tìm ra Chúa trong hoàn cảnh ấy. Đùng một cái vị giáo sư được chuyển đi phòng giam khác, và qua một lần hỏi cung, tôi lạnh toát cả người khi khám phá ra mọi điều tôi tâm sự với vị giáo sư khả kính ấy thì Phó Phòng Chấp Pháp Sở Công An Thành Phố Đặng Thanh Châu biết rõ tuồn tuột ! Thêm một lần nữa tôi lại rơi vào khủng hoảng và lại càng lo sợ hơn vì có kẻ đã dùng chính Chúa để bán đứng một bạn tù ! Mãi đến hôm nay, khi viết lại những dòng này tôi thấy thấm thía câu : *“Học khôn tới chết - Sửa nét tới già”*.

Một buổi sáng nọ, khi người lính gác mở vuông cửa sắt nhỏ để gọi tên tù nhân (họ gọi là ‘Điểm Danh’), tôi đứng lên trả lời và nhìn sang dãy phòng giam tập thể đối diện, tôi trông thấy một tù nhân rất quen thuộc, đó là linh mục Vũ Khánh Tường (Hiệu trưởng trường Đắc Lộ - Tân Bình). Mặc dù người lính gác vội đóng sập vuông cửa sắt lại, nhưng hình ảnh cha Tường ngời hường ra ngoài, gương mặt thư thái bình an, cặp mắt nhắm lại như đang cầu nguyện, đã in vào tâm trí tôi. Trong phòng biệt giam tối tăm của tôi, gương mặt bình an của cha Tường càng hiện rõ nét hơn khiến tôi nhìn lại những tháng ngày bất an, hoang mang, rối loạn, sợ hãi, xa cách Thiên Chúa mà tôi đã kéo lê từ ngày bị bắt, quả là một chuỗi ngày trống rỗng, vô ích! Hình ảnh cha Tường mà Chúa thương gửi đến cho tôi không khác gì ‘người khách lạ’ đứng trên bờ biển hồ Tibêria năm xưa. Từ đó, những ngày tháng tù đày của tôi bắt đầu thay đổi, không còn lê thê, trống rỗng và vô ích nữa, trái lại chiếc lưới của tôi bắt đầu dính cá. Điều quan trọng hơn hết là ‘Vị Khách Lạ’ ấy không bao giờ hỏi “Con đã làm gì ?” hoặc “Con có nhớ tội lỗi của con không ?”. Ngài càng không hỏi “Những tháng ngày vừa qua sao con sống vô ích vậy ?”. Giống như câu hỏi mà Ngài chất vấn ông Phêrô năm xưa, Ngài không thắc mắc chuyện quá khứ mà chỉ ân cần hỏi: “Hiện giờ, tại đây, con có yêu thương Ta không ?”

Vậy, hãy để quá khứ đi vào quá khứ, hãy để dĩ vãng chôn vùi dĩ vãng, hãy quên hết những tội lỗi xưa, hãy ném những lỗi lầm sang một bên, hãy đối diện với một câu hỏi hiện tại mà thôi : ***“Con có yêu thương Ta hơn những người khác yêu thương Ta không ?”***. Chúa Giêsu chỉ hỏi vậy và Ngài chờ câu trả lời của mỗi người chúng ta. Trong Thánh Lễ hôm nay, Ngài sẽ hỏi chúng ta mỗi người ba lần y như Ngài đã từng hỏi ông Phêrô vậy. Không có tình yêu nào mà không có những đòi hỏi gắt gao, Chúa Giêsu đã sống một tình yêu như thế. Hôm nay, Ngài muốn nghe câu trả lời từ môi miệng mỗi người chúng ta : “Thưa Thầy, Thầy biết rằng con yêu mến Thầy”. Khi nói câu đó, lòng chúng ta cảm thấy thế nào ? Có thật lòng không , hay chỉ nói thuộc lòng, nói cho xong chuyện mà chẳng hiểu mình nói gì ! Thật đáng suy nghĩ, phải không ?

